

— Че тя де знае, кой си, отъ кжде си?

— Нали ме позна по носията.

— Не, не, нѣма да направя това азъ, — го успокои Царка. . . Пъкъ и слушай, Павле, то и да стане — нѣма да бжде тѣй скоро. . . Човѣкъ лесно не умира.

Той я гледаше слисанъ. Не му се харесваха тия думи.

— Плаше ли те много, че щѣлъ да умре.

— Царке! — я укори той.

— А за Тънкия не тели бѣше страхъ?

— Съ Тънкия бѣше друго.

— Какво друго: вмѣсто единъ — двама отидоха. А тукъ?

Павелъ обори глава. Той виждаше, че вмѣсто да се изправя отъ калъта — потъваше въ тиня.